

Po provaze ke Kristu

Max Kašparů

Max Kašparů

Po provaze ke Kristu

KARMELITÁNSKÉ
NAKLADATELSTVÍ

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Kašparů, Jaroslav Max, 1950-

Po provaze ke Kristu / Max Kašparů. – Druhé vydání. – V Praze : Karmelitánské nakladatelství, 2022. – 131 stran. – (Inspirace ; svazek 24)

Vydalo Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s.r.o. –

Obsahuje bibliografické odkazy

ISBN 978-80-7566-265-1 (brožováno)

* 27-584.5 * 2-188.3-584.5 * 27-184 * 17.02 * 27 * 27-4 * (0:82-4)
* (0:82-32) * (0:82-84)

- duchovní cesta – křesťanské pojetí
- duchovní překážky – křesťanské pojetí
- Bůh a člověk – křesťanské pojetí
- životní moudrost – křesťanské pojetí
- křesťanský život
- úvahy
- příběhy
- citáty

27-5 – Liturgie. Křesťanské umění a symbolika. Duchovní život [5]

© KatMedia, s. r. o., Praha, 2022

ISBN 978-80-7566-265-1

Věnuji těm, kteří nepřestávají hledat

Text tohoto pojednání bych před třiceti nebo čtyřiceti roky nenapsal. Až dnes, poté co mi Bůh zbořil nejednu Potěmkinovu chatrč a kdy jsem se s jeho pomocí opakovaně vyhrabával ze závalů masy sesutého písku.

Max Kašparů

Úvod Vojtěcha Kodeta

Ta jemná přitažlivá síla

Maxe Kašparů není třeba našim čtenářům ani představovat, ani doporučovat. Jeho knížky si nacházejí cestu k lidským srdcím takřka samy. Tuším, že příčinou úspěchu je hluboká lidskost autora samého, ale i jeho znalost lidských srdcí; proto je vzájemná komunikace tak snadná, srdečná a přináší své ovoce.

Autor sám v záhlaví píše, že před lety by tuto knížku nenapsal. Po přečtení chápu — určité věci člověk skutečně nemůže vnímat ani v mládí, ani ve středním věku, jsou výsadou začínajících šedin. Může o nich mluvit jen ten, kdo už si něco prožil. A tím nemám na mysli hotové odpovědi — ostatně k nim má Max odjakživa averzi —, ale spíše hotové otázky: otázky, které jdou pod kůži a vedou k zamyšlení, otázky, které provokují k novému hledání, ale i ty, které rozjasní tvář úsměvem či údivem, protože „koho by tohle napadlo“!

Kdo by v knížce Maxe Kašparů hledal hlubokou teologii nebo odborné biblické výklady, bude zklaman. Ale patří-li čtenář do kategorie těch, jimž je

určeno věnování, tedy k *těm, kteří nepřestávají hledat*, určitě si zde najde jak pokrm na cestu, tak i motivaci pro další hledání. A možná dokonce při čtení zakusí na vlastní kůži, co je to „kristotaxe“, ta jemná přitažlivá síla, která proudí od Krista k lidským srdcím a neustále je vábí k sobě. O ní možná mluvil už prorok Ozeáš, když napsal: „Provázky lidskými jsem je táhl, provázky lásky...“ (Oz 11,4).

P. Vojtěch Kodet, O.Carm.

1/

**Dobrý běh,
smysluplný cíl**

Rozcvička

Sportovci, kteří mají podat kvalitní výkony na běžecké trati, nenastupují nikdy na startovní čáru bez solidní rozcvičky. Dát do pohybu odpočaté svaly, rozehrát líné klouby a rozproudit krev patří k předstartovní přípravě špičkových závodníků a jejich zkušení trenéři vědí, jak důležitá je mimo to také předcházející příprava v prostorách tréninkových hal.

Je-li běh závodníků na drahách stadionů během o prvenství, během pro potlesk davu, pro slávu a pomalu vadnoucí vavřínový věnec, jde v úvodu knížky, kterou drží čtenář v ruce, svým způsobem jen o jakési pozvání na start. Nikoli na atletickou dráhu oválného stadionu, ale o pozvání ke startu v chůzi po provaze, na jehož konci nás čeká ten, který ke startu nejen povolává, ale je zároveň i cílem a dává každému lidskému životu místo vadnoucího bobkového listí nevadnoucí smysl existence. Bůh.

Svatý apoštol Pavel přirovnává ve Druhém listě Timoteovi také svůj vlastní život k běhu závodníka. Šlo mu o to, aby běžel dobrý běh, bojoval dobrý

boj, zachoval si víru a dosáhl smysluplného cíle (srov. 2 Tim 4,7–8).

Po vzoru již zmíněných vrcholových sportovců pojďme se dříve, než nastoupíme na naši trať, lehce rozcvičit. Nepůjde o naše klouby, svaly nebo krevní oběh, ale o trojitý trénink fantazie. O schopnost umět myslet v rovině nadsázky, dokázat rozvinout podobenství a porozumět obsahu symbolů.

S nimi se budeme v dalším textu setkávat častěji a bude potřeba umět si sám, u každé drobné kapičky, „dovařit jejich myšlenky“.

Tréninkovým místem je v tomto případě poušť.

Na okraji pouště žila se svým starým otcem mladá, krásná dívka Sapientia. Měla mnoho nápadníků, kteří se ucházeli nejen o její přízeň, ale také o její ruku. Když se ovšem dozvěděli, že dívka si vezme za muže jenom toho, kdo splní její podmínku a uprostřed pouště jí postaví dům, zklamaně se svých nadějí vzdávali. Věděli, že na písku dům nikdo nepostaví.

Ale žili v té krajině tři bratři a každý z nich chtěl Sapientii za ženu. Nejstarší z nich proto vymyslel způsob, jak zadanou podmínku splnit. Z lešenářského materiálu smontoval konstrukci ve tvaru příbytku a potáhl ji plátnem. Domníval se, že mírným posunům pískového podloží jeho konstrukce lehce odolá. Nepočítal ovšem s pouštní bouří, která hned první noc jeho chatrné stavení rozmetala.

Druhý bratr, poučen neúspěchem staršího sourozence, odmítl pouhou chatrnou stavbu a rozhodl se postavit pro plánovaný dům nejprve nosný pilíř. Posilován nadějí, že pod nánosy písku, tam kdesi hluboko pod jejich obrovskou vrstvou, musí být pře-

ce pevné podloží, začal kopat. Všechn písek, který prošel jeho rukama, ukládal nahoře vedle jámy. V jeden okamžik se ovšem celá vykopaná masa písku dala do pohybu, vrátila se na své původní místo a muže pohřbila.

Nejmladší z bratrů, poučen chybami svých sourozenců, začal také kopat hlubokou jámu, protože i on věřil, že vrstvy písku musí přece někde končit a kdesi hluboko pod povrchem pouště narazí na pevné podloží, kde založí mohutný pilíř obytného stavení. Ovšem všechno nepotřebné, na co při práci narazil, vyhazoval ven a odvážel daleko od prohlubující se jámy. Zbavoval se zbytečného balastu, který se mu pletl pod nohy a nadto hrozil, že ho může zasypat. Kopal a kopal, a když opotřeboval všechny pracovní nástroje, začal hrabat holýma rukama. A v tu chvíli se stalo to, co vůbec nečekal. Pod jeho zkrvavenými prsty vytryskla ze země voda. Omráčilo ho zklamání. Všechna práce, námaha i čas byly zbytečné. Ani on podmínku nesplní!

Ale seshora se ozvala Sapientia a oznámila mu, že se stane jeho manželkou, protože našel více, než hledal, a získal více, než ona požadovala. Místo pilíře pro jeden jediný dům otevřel pramen tryskající vody, který přinese život mnoha zdejšími lidem i zvířatům.

Tento příběh si připomenu vždy, když slyším o odva-ze, námaze a vytrvalosti lidí, kteří se pustili do hledání základů pravdy i smyslu své lidské existence.

Příběh či spíše podobenství o dívce jménem Sapientia, řecky Moudrost, ukazuje na dvě skutečnosti, které máme možnost poznávat každý ve svém

životě. Na jedné straně je v nás vrozená touha po poznání a nalezení pravdy, krásy a dobra, na druhé straně jsou tu tři cesty, kterými se k nim můžeme ubírat.

Řada z nás se možná domnívá, že životní moudrost nalezne cestou nějaké rafinované a vychytralé finty, že ji získá s co možná nejmenší námahou, postaví si pro ni lehce smontovatelné a prefabrikované dílce, jakousi Potěmkinovu vesnici. A k tomu navíc s představou, že se jim do ní moudrost přes noc nastěhuje. Není tomu tak. Spíše dříve než později se chatrný příbytek zhroutí. Neodolá poryvům životního povětří.

Jiní, kterých je méně, jdou sice k pravdě, kráse i dobru správným směrem, tedy do hlubin, ale nedovedou se po cestě zbavovat zbytečného haraburdí, které se jim plete pod nohy, ani nalezeného hodnotového balastu, který je zavaluje. Nejsou schopni odhodit od sebe polopravdy, maskované zlo a kdejaký kýč.

Znám několik poctivých hledačů, kteří se na cestě ke zdravé spiritualitě zapletli do duchovního bahna okultismu a magie, při studiu psychologie byli více oslněni parapsychologií nebo chtěli začít studium Bible s pomocí příruček od nějaké náboženské sekty.

Početně nejmenší skupinu tvoří ti, kteří se vyvarují předchozích pochybení a na konci svého hledání nacházejí více, než na jeho začátku čekali. Ale to už se poctivým hledačům stává.

Drobná knížka, kterou předkládám svým čtenářům, nebude o cestě do duchovních hlubin ani výšin, ale o cestě po provaze, o putování odněkud k Bohu.